POVÍDKY Z MOSKVY

KAREL VÁCLAV KUPKA

POVÍDKY Z MOSKVY

Karel Václav Kupka

POVÍDKY Z MOSKVY
Karel Václav Kupka

Text © 2018, Karel Václav Kupka
Grafická úprava a sazba © Lukáš Vik, 2019
Obálka © Lukáš Vik, 2019
1. vydání © 2019, Lukáš Vik – E-knihy hned
ISBN ePub formátu: ISBN 978-80-7536-272-8
ISBN PDF formátu: ISBN 978-80-7536-273-5
Konverze do elektronických formátů:
webdesignér Lukáš Vik
http://www.lukasvik.cz

Úvod

K napsání a publikaci těchto povídek mě přivedlo jedno smutné zjištění. Denně se ve své pedagogické praxi na Střední škole technické v Opavě setkávám s názory studentů na dobu před rokem 1989, které jsou tvarovány zejména různými mediálními prostředky a v neposlední řadě i jejich rodiči, kteří v této vyhrocené době byli ještě dětmi. Toto zjištění mě vedlo k přesvědčení, že je povinností, nás seniorů, kteří v této době žili a pracovali, uvést na pravou míru obraz této doby, ve které se děly mnohé křivdy, ale také doby, která pro obyčejné, poctivě pracující lidi, přinesla i mnoho pozitivního. Nechci zde vyjmenovávat klady a zápory období před rokem 1989, protože toto není mým záměrem. Chci jen formou tragikomických příběhů nastínit obraz života v bývalém Sovětském svazu, který se velkou měrou podílel i na obrazu života u nás. I když jsem nebyl komunista nebo zapáleným obdivovatelem „velkého bratra", řídil jsem se vždycky vlastním rozumem a doposud věřím jenom v to, co vidím na vlastní oči a co sám zkusím na vlastní kůži. Změnu po roce 1989 jsem s velkým očekáváním uvítal, ale později jsem zjistil, že jsme opět získanou příležitost

promarnili a se špinavou vodou z komunistické vaničky vylili i dítě.

Osoby a obsazení

Olda – šéf rozvojové technologie výroby jaderných zařízení

Bernard – vedoucí konstrukce přípravků pro jaderná zařízení

Jirka – mistr tlakových zkoušek a povrchové ochrany

Láďa – vedoucí montér montáže vnitřní vestavby jaderných zařízení

Milan – vedoucí montér výroby vnitřní vestavby jaderných zařízení

Jarda – vedoucí svářeč pro metodu WIG svařování nerez ocelí

Voloďa – hlavní technolog výrobního závodu v Podolsku u Moskvy

Ing. Staroselský - hlavní přejímač kvality závodu v Podolsku u Moskvy

Já – technolog nedestruktivních zkoušek těsnosti a v jedné osobě zástupce vedoucího střediska pro výrobu a montáž vnitřní vestavby jaderných zařízení

PROLOG – JAK TO VLASTNĚ ZAČALO

Začalo to v roce 1976, kdy bylo na nejvyšších stranických místech rozhodnuto, že i eskoslovenská republika postoupí ve strojírenské výrobě mezi elitní země, které vyrábějí zařízení pro mírové využití jaderné energie. Tato výroba byla svěřena výrobnímu závodu 6 Vítkovických železáren a strojíren Klementa Gottwalda. Za tímto účelem se začal budovat komplex nových výrobních hal, kterým musela ustoupit stará havířská kolonie sousedící s komplexem hal, ve kterých se vyrábělo zařízení pro klasické tepelné elektrárny. V nově budovaných halách byla plánována výroba kompenzátorů objemu a parogenerátorů pro sovětský typ jaderných elektráren VVER 440 MW a VVER 1000 MW. Reaktorové nádoby pro oba typy jaderných elektráren měl začít vyrábět závod Škoda v Plzni. Ti už tehdy měli určité zkušenosti při dodávkách zařízení pro naši první jadernou elektrárnu v Jaslovských Bohunicích, která měla jen výkon 150 MW. Pamatuji si velice emotivní projev prvního tajemníka KV KSČ Miroslava Mamuly u pokládání základního kamene, který končil slovy: „Budujeme výrobní program na minimálně sto let! Buďte hrdi na to, že právě vy stojíte na začátku této historické události!“ Já byl v té

době dvaadvacetiletý začínající technolog výroby tlakových nádob pro tepelné elektrárny a zaoceánské lodě. Protože jsem se v tomto závodě vyučil obráběčem a v roce 1974 odmaturoval po ukončení souvislého pětiletého studia, měl jsem pro práci technologa ty nejlepší předpoklady. Toto si zřejmě uvědomili i mí nadřízení, když mi nabídli práci v nově budovaném závodě. Tehdy jsme nikdo nevěděli, co to všechno bude obnášet. Já jsem se měl připravovat na funkci technologa pro hledání netěsností jaderných komponentů pomocí helia. Tato metoda byla nejefektivnější a nejbezpečnější, protože helium má nejmenší průměr molekuly, není výbušné, jedovaté a bez zápachu. Jako budoucí technolog jsem musel absolvovat, spolu s šesti techniky odboru řízení jakosti, studijní stáž u ing. Uhra na Střední škole vakuové elektrotechniky v Rožnově pod Radhoštěm. Po této teoretické přípravě jsme odjeli do výrobního závodu Škoda Plzeň v Bolevci, kde jsme v laboratořích ing. Ungra prakticky aplikovali naše teoretické znalosti. Po této tříměsíční stáži jsme absolvovali zkoušky ve Výzkumném ústavu jaderné energetiky v Řeži u Prahy. Protože nám technologické zařízení měla dodat fy Leybold-Heraues z Kolína nad Rýnem, těšili jsme se na stáž v jejich výrobním závodě. Tam se ale